

DEBATT

DEN ANTIKOMMUNISTISKA RÖRELSEN I ASIEN

Från en konferens i Tokyo

Av professor BIRGER NERMAN

Sedan Kina 1948 blivit kommunistiskt och kommunismen i Asien visat sig alltmera aggressiv, vaknade tanken att bilda en antikommunistisk sammanlutning mellan Asiens fria folk. 1954 utfärdade Syd-Koreas president Syngman Rhee en inbjudan till en rad stater i Asien att låta sig representera vid en antikommunistisk konferens i hans land — det var naturligt, att initiativet utgick från detta land, som i så hög grad hade fått känna på kommunismens attacker. Sju stater eller mindre områden accepterade inbjudan: Hongkong, Fria Kina (Formosa), Macao, Filippinerna, Ryukyus, Thailand och Syd-Vietnam. Konferensen ägde rum i juni i hamnstaden Chin Hae, varvid Asian Peoples' Anti-Communist League (APACL) bildades. 1956 sammanträdde man för andra gången, nu i Manila på Filippinerna, med samma medlemmar utom Thailand. Sedan dess har man sammanträtt varje år: 1957 i Saigon, Syd-Vietnam, 1958 i Bangkok, Thailand, 1959 i Seoul, Syd-Korea, 1960 i Taipei, Fria Kina, 1961 åter i Manila och 1962 i Tokyo, Japan. Medlemsstaternas antal har så småningom stigit och utgör nu mera än 20: Australien, Nord-Borneo, Burma, Ceylon, Hongkong, Irak, Iran, Japan, Jordanien, Fria Kina, Syd-Korea, Macao, Malaya, Nepal, Nya Zeeland, Pakistan, Filippinerna, Ryukyus, Singapore, Thailand, Tur-

kiet, Syd-Vietnam. Redan vid den tredje konferensen hade man börjat inbjuda observatörer från icke anslutna länder och från sammanslutningar. Följande länder hade observatörer på konferensen i Tokyo: Brasilien, Frankrike, Indien, Italien, Kanada, Kongo Brazzaville, Kongo Leopoldville, Laos, Madagaskar, Saudi-Arabien, Somaliland, Spanien, Väst-Tyskland, USA. De sammanslutningar, som representerades av observatörer, var: Anti-Bolshevik Bloc of Nations (ABN), Assembly of Captive European Nations (ACEN), International Conference on the Political Warfare of the Sovjets (ICAS), The National Alliance of Russian Solidarists (NTS). Därtill kom, att från Sverige inbjudits civil-ekonom Arvo Horm och jag, närmast i vår egenskap av sekreterare, resp. ordförande i stödorganisationen för den för motaktioner mot sommarens kommunistiska ungdomsfestival i Helsingfors bildade Scandinavian Youth Service. Antalet deltagare i konferensen utgjorde ca 100, därav ca 25 ifrån Afrika, Amerika och Europa. Tokyo-konferensen pågick under tiden 1-6 oktober.

Konferensen öppnades av förutvarande japanske premiärministern Nobusuke Kishi, vilken fungerade som ordförande under hela mötet. Han framhöll — i likhet med flera senare talare — att Asien närmast är målet

för kommunismens angrepp, detta i överensstämmelse med Lenins uttalande att Asien utgör en genväg till erövringen av Europa. Han gick även — i likhet med åtskilliga senare talare — in på neutraliteten, som i kommunisternas propaganda endast är ett medel att splittra den fria världen och försvaga den. Han betonade bl. a. också vikten av den ekonomiska hjälpen till de underutvecklade länderna.

Nästa talare var professor Kyu Hah Choi, Syd-Korea. Han uppehöll sig bl. a. vid det Freedom Center, som man vid ett extra sammanträde med APACL i Seoul i maj beslutat upprätta. Det gäller ett stort institut, som skall ha till uppgift att vetenskapligt uppvisa kommunismens olämpliga system, att utarbeta antikommunistisk taktik och strategi, att utbilda antikommunistiska ledare bland journalister, författare, vetenskapsmän och affärsmän genom kurser, seminarier och praktiska övningar, att utöva kulturell och informativ verksamhet för att avslöja och omintetgöra den falska kommunistpropagandan och att propagera för friheten. Man beräknar kostnaderna för institutet till ca 2,4 mill. amerikanska dollar. Koreas regering och folk har lämnat det största bidraget härtill, och regeringen har ställt tomtmark till förfogande, men även Formosa, Filippinerna, Syd-Vietnam, Thailand och Australien samt organisationen Free Pacific Association har bidragit. Syd-Korea och de fyra nämnda asiatiska länderna skall utgöra direktionen. Grundstenen lades den 15 september i närvaro av representanter för regeringen och diplomatiska kårerna i Korea. Invigningen avses att äga rum den 15 augusti 1963.

Öppningsceremonien avslutades med ett anförande av den japanska delegationens ordförande Mitsujiro Ishii — även han f. d. premiärminister. Han konstaterade, att Asian Peoples' Anti-

Communist League haft ett betydande inflytande både på regeringen och på opinionen i sina länder. Faran är stor, att kommunisterna i desperation över deras allt uppenbarare ekonomiska misslyckande skall kasta sig ut i äventyrligheter; särskilt gäller detta Kina. Men, tillade han, »vi är absolut säkra på vår seger», blott vi står fast. Huruvida kommunismens svaghet skall leda till de kommunistiska regimernas undergång eller till en kraftig revision av det kommunistiska systemet kan ännu icke sägas.

Följande dag inleddes med ett anförande av ambassadör Robert D. Murphy, som fram till 1953 var USA:s sändebud i Tokyo. I detta gavs bl. a. en översikt över det starka uppsving i olika avseenden, som ägt rum i de fria länderna i östra och sydöstra Asien under den senaste tioårsperioden och som står i hjärt motsats till tillbakagången i Kina. Formosa-Kina har gått starkt framåt både ekonomiskt och i fråga om sociala och kulturella reformer. 86 % av jordbrukarna är nu självägande bönder, jordbrukets produktion har ökat med 55 % och industriproduktionen med 175 %. Universitets- och skolväsendet har mångdubblats i fråga om lärjungar. Under de fem år, som Malaya varit självständigt, har alla kommunistiska försök till omstörtning avvisats. Man hoppas mycket av det större Malaysia (jfr nedan). Även i Malaya har framstegen i olika avseenden varit stora. Sedan Filippinerna för tio år sedan lyckades betvinga den kommunistiska faran, har utvecklingen varit rask. Genom kraftiga reformer har demokratin stärkts och ekonomin utvecklats. Syd-Vietnam prisades för dess motståndsvilja mot kommunismen. I fråga om Laos lovade Murphy, att USA noga skulle övervaka överenskommelsen med kommunisterna. Han hoppades också på en fredlig utveck-

ling rörande Västra Nya Guinea med hänsynstagande till infödingarnas rättigheter. I Syd-Korea genomförs nödiga sociala och ekonomiska reformer. Men de allra största framstegen har skett i Japan. Under många år har produktionsökningen varit ca 9%, enligt Murphy kanske det största ekonomiska uppsving, som världen någonsin skådat. Agrarreformen har medfört utomordentliga framsteg; förkrigsavkastningen har höjts med minst en tredjedel. Demokratien har stärkts genom t. ex. pressfrihet, rättsväsendet har stabiliserats, sociala välfärdsreformer genomförts.

I kontrast mot dessa framsteg i de fria länderna står den oerhörda tillbakagången i det Röda Kina, där en fruktansvärd svält råder, vilket icke kan skyllas på dålig väderlek tre år i rad, då detsamma gällt Korea, Japan, Formosa och Philippinerna.

Murphy framhöll vikten av att alla de fria nationerna inser, att de har ett gemensamt intresse i kampen mot kommunismens attacker. Han citerade president Kennedys löfte, att intet land, som önskar förbli fritt, skall förlora sin frihet i brist på amerikansk hjälp. Segern i kampen mellan demokrati och kommunism beror på vilket system, som motsvarar människornas förhoppningar och behov. Låt oss därför möta de nya nationerna med vänskap och förståelse så att de inser, att vi är fria medborgare, som lever i välstånd och i en människovärdig tillvaro i skyddet av rättvisa lagar!

Efter Murphys tal följde en rad hälsningsanföranden, sammanlagt ett 20-tal, från olika länder och samman slutningar. En del av dessa var mera allmänt hållna, andra gick in på konkreta problem.

Chefen för Formosa-Kinas delegation hävdade, att man i den fria världen överskattar Kommunist-Kinas för-

måga att övervinna den fruktansvärda hungerkrisen, vilken har sin främsta orsak inte i väderleksförhållandena, utan i den misslyckade ekonomiska politiken. Tilltron till regeringen har skakats i Kina, också bland kommunisterna själva; även sådana hjälper andra att fly och flyr själva. En dylik hungersnöd och massflykt har i Kinas historia alltid varit upptakten till uppror mot tyranniska regimer. Det går en våg av mysteriösa explosioner över skilda delar av Kina. Andan i den röda armén håller på att luckras upp. Men den fria världen måste upphöra med all materiell och annan hjälp till kommunisterna. Och vid lämplig tidpunkt bör de antikommunistiska krafterna på båda sidor järnridån gå till militär attack mot Pekingregimen. Det kommer att lyckas. Formosa-Kina behöver ej militär, blott moralisk och materiell hjälp härtill. Och Sovjet, som fullföljer sina egna syften i Europa och Amerika, skulle icke träda Kina till hjälp.

Formosadelegationen lämnade i en särskild skrivelse en hel del detaljerade uppgifter om tillståndet i det Röda Kina. Det uppges i denna, att 1961 ca 25 millioner människor dött av svält och att det väntas bli mera 1962. Vidare meddelas, att fr. o. m. maj t. o. m. september 1962 över 150 000 flytt till Hongkong och Macao. Allt som allt skulle hittills ca 50 millioner svältande människor ha sökt sig in från landsbygden till städerna i hopp om föda. Plundringar av varuhuset, mord på kommunister och andra oroligheter är vanliga. Regimen svarar med massavrättningar och -häktningar. Den underjordiska armén växer och närmar sig millionen. I en artikel i Röda Fanan i år erkänner man denna tillväxt; man räknar där med ca 5 millioner »bad elements» i partiet och ca 65 millioner antikommunister därutanför.

Hongkongs talesman beklagade, att många länder i den fria världen trott på det Röda Kinas möjligheter och gått in för ökad handel med detta. Thailandets representant framhöll, att, om detta land föll för kommunismen, skulle hela sydöstra Asien vara förlorat. Thailand intar dock en stark hållning mot denna. Filippinerna hade, nämnde dess företrädare, under åtta år bekämpat kommunismen och var nära att duka under 1951, men friheten segrade. Inställningen till kommunismen visades bl. a. vid den stora ungdomsfestlighet i mars i år i den nya huvudstaden Quezon City, där kommunismens emblem brändes i närvaro av utlänningar, religiösa grupper och höga ämbetsmän inför landets president. Vid skolor och universitet drivs en stark antikommunistisk upplysningsverksamhet. Även en antikommunistisk kvinnoorganisation har satts upp, särskilt verksam vid universiteten. Över 200 000 ex. av antikommunistiska skrifter har spritts 1962.

Malayas representant talade bl. a. om den federation, Malaysia, som träder i kraft 1963 mellan Malaya, Singapore, Sarawak, Brunei och Brittiska Nord-Borneo och som betecknar en seger för demokratin. I 12 år bekämpade man kommunismen, som särskilt sökte vinna Singapore. Man lägger i Malaya speciellt an på att höja lantbruket. Pakistans representant uppehöll sig bl. a. vid den förföljelse, som islam utsatts för i de kommunistiska länderna, där ca 100 millioner muhammedaner av världens omkring 600 millioner lever. Jordaniens talesman erinrade om, hur hans land 1954 liksom Irak 1958 med knapp nöd lyckades undgå att falla i händerna på kommunisterna. Dessa händelser har öppnat ögonen på Jordaniens befolkning; den kommer aldrig att underkasta sig kommunismen. Man arbetar ivrigt för

att höja det ekonomiska livet i fråga om industri, jordbruk, gruvdrift osv., förbättra kommunikationerna, bostäderna, höja undervisningen, den sociala standarden, hälsovården osv.

Syd-Amerika var representerat genom brasilianske amiralen Carlos Penna Botto, som alltsedan tillkomsten av »The Interamerican Confederation for the Defense of the Continent» fungerat som ordförande för denna sammanslutning. Han sade direkt ut, att den enda möjliga lösningen på världskonflikten är krig. Ingen defensiv hållning duger, ingen samexistens är möjlig, endast krig. Frihetsrörelserna inom de kommunistiska länderna bör på alla sätt understödjas. Det bör bli en aktion inifrån, understödd av hjälp från den fria världen.

Ser vi till sist på anförandena från Europa, förekom två anmärkningsvärda sådana av f. d. premiärministerrar. Det ena hölls av ungraren Ferenc Nagy, den näst siste premiärministern i Ungern (1945–1948) före kommunismens fullständiga övertagande av makten; han var småbrukarpartiets ledare. Han representerade nu Assembly of Captive European Nations, vilken har sitt säte i New York och består av företrädare i den fria världen för Albanien, Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Rumänien, Tjeckoslovakiet och Ungern och en del associerade organisationer. I sitt anförande beklagade han, att den västliga världen visat sådan passivitet gentemot Sovjet — där man ingrep till hjälp som i Iran, Grekland och Turkiet, räddades friheten. De fria asiatiska staterna måste inte endast skydda sig själva, de bör också inför varje tänkbart forum kräva de östeuropeiska folkens rätt till självbestämning. De fria nationerna i Asien och Afrika liksom i Västern bör uppmanas att, när frågan om kolonialismen kommer upp i FN, taga upp den kommunistiska kolonia-

lismen. Världens ungdom bör också upplysas om kommunismens reaktionära ideologi.

Det andra anförandet hölls av den siste ukrainske premiärministern dr Geroslav Stetzko, som tillträdde sitt ämbete, när ryssarna 1941 drog sig undan inför tyskarnas inmarsch i Ukraina, men som snart kom i motsättning till dessa och måste fly västerut. Han representerade The Anti-Bolshevik Bloc of Nations (ABN), bakom vilken står en lång rad organisationer för de av Sovjet förtryckta folken, även i själva Ryssland. Han menade, att inre resning i förening med stöd utifrån skulle bringa de kommunistiska regimerna på fall. Men det måste vara en aktion från hela världen, om så var nödvändigt med vapenmakt. De nationella problemen utgör ett starkt hot mot Moskva. Han erinrade i detta sammanhang om att de av Sovjet underkuvade folken utgör mera än 200 millioner, därav ca 100 millioner i satellitstaterna och över 100 i Sovjetunionen — varav ca 45 i Ukraina — mot bara 90–100 millioner ryssar. För oss underkuvade folk »är det bättre att vara döda än röda». Det har varit flera revoltförsök i Ukraina, och den underjordiska motståndsrörelsen där växer. Ryssarna fruktar den, något som bl. a. mordet på den ukrainske ledaren Stefan Bandera på order av Moskva visar. Han slutade med att mana till samordning i allas kamp mot kommunismen.

Den franska representanten, den politiska skriftställarinnan madame Suzanne Labin, riktade skarp kritik mot pacifismen. I sitt tal konstaterade hon, att det visats, att bakom pacifismen i den fria världen, i vars ledning i regel befinner sig hederliga människor, ofta står kommunisterna; mycket av rörelsens propagandalitteratur har skrivits av kommunisterna. Inom kommunistblocket självt får ingen pacifism

förekomma. Fighters for Peace, som framgick ur Stockholmsappellen 1947, dirigeras från Kreml. Det är typiskt, att man t. ex. yrkar på »fair play with Cuba». Man demonstrerar emot USA:s experiment med vätebomben, men inte mot Sovjets. Endast USA:s vedergällningsstyrka kan rädda freden i världen.

Även jag framförde en hälsning från antikommunistiska kretsar i Skandinavien. Jag nämnde häri, att de skandinaviska länderna sedan gammalt har en grundmurad demokrati; kommunismen har ingen resonans i dem, så finns i den svenska riksdagen blott 6 kommunister av 383 medlemmar. Men som nära grannar har vi stark känning av kommunismen, särskilt dess hot mot Finland. Jag framhöll vidare vilken stor roll flyktingarna, framför allt de baltiska, spelat för oss; de har givit oss den bästa inblick i kommunismens omänskliga metoder och därför bidragit att göra oss immuna mot denna. Jag nämnde också något om våra antikommunistiska organisationer, särskilt Baltiska Kommittén. Ävenledes redogjorde jag något för vår verksamhet, våra publikationer, offentliga möten mot kommunismen, utställningen »Därför flydde vi», ursprungligen kommen från USA, men kompletterad med material från flyktingarna i Sverige, en utställning som visades på skilda håll i Sverige och i Köpenhamn och som blev en stor succé; även omnämnde jag den lyckade aktionen mot den kommunistiska ungdomsfestivalen i Helsingfors i somras av den i Sverige för ändamålet bildade Scandinavian Youth Service. Slutligen framhöll jag, att vi i Sverige är intresserade av ett samgående mellan de antikommunistiska rörelserna i hela världen. Mitt anförande mottogs, vågar jag säga, med synbart intresse.

Från de följande dagarna kan anföras, att professor Erich Kordt, före

sista världskriget Tysklands minister i Japan, nu juris professor i Bonn, i ett anförande speciellt framhöll, att vi måste bättre lära känna de kommunistiska doktrinerna, som han betecknade som pseudoreligiösa, samt den kommunistiska praktiken; han gav en analys av bäggedera. Lenins tes om samexistensen avsåg endast en kort respit för den icke-kommunistiska världen. Han slutade med att betona, att enda räddningen för den fria världen är styrkan av vår frihetskärlek och sammanhållning.

Kongressen antog flera resolutioner. Ett par gällde neutralismen. Det framhålls, att denna, som ju inte tillåts att existera i den kommunistiska världen, med sitt tal om anti-kolonialism, fredlig samexistens och universell avväpning avser att försvaga oppositionen mot kommunismen. Mellan frihet och slaveri finns ingen medelväg. Genom möten, radio, anföranden, publikationer bör den fria världen visa upp kommunisternas avsikter med sin propaganda för neutralism inom denna. Kongressen vädjar till FN och alla demokratiska nationer att stoppa all ekonomisk och militär hjälp till de neutrala regeringarna. I den ena av resolutionerna tas överenskommelsen om neutralitet för Laos upp som exempel på kommunisternas vinst av den; nu hotar de även Thailand och Syd-Vietnam, men där och annorstädes måste man kraftigt stödja den anti-kommunistiska politiken. En frivillig frihetskår bör sättas upp att ingripa överallt i Asien, där kommunismen hotar.

I ett par andra resolutioner brännmärks den ryska kolonialismen. Man vädjar till FN att undersöka det ryska förtrycket av de europeiska staterna från Estland i norr till Rumänien i söder, liksom av en rad andra områden med rätt till självständighet som Ukraina, Vitryssland, Armenien, Georgien

osv. Frihetsrörelserna i alla dessa länder bör stödjas, även militärt. Kongressmedlemmarna bör verka för att deras parlament och regeringar ställer sig solidariska till dessa länders frihetskamp.

I en resolution yrkas på, att man skall upplysa världen om det kommunistiska blockets tillbakagång och svårigheter, varför den fria världen bör gå in för en offensiv politik och större enhetlighet och beskydda alla hotade länder samt moraliskt och materiellt hjälpa alla, som söker göra sig fria, även genom militärt bistånd.

Av andra resolutioner kan nämnas en, i vilken man vädjar till FN att upptaga Syd-Korea till medlem, och en annan, vari framhålls, att Kommunist-Kina bör vägras sådant medlemskap. Man vädjar bl. a. också i en resolution till regeringarna i Indien och Pakistan att så fort som möjligt göra upp i Kashmirfrågan. Vidare hänvänder man sig till FN att i samarbete med världens främsta hjälporganisationer ordna en internationell konferens för att skapa en internationell hjälpkommitté, som skulle sätta upp hjälpstationer i Hongkong och Macao för nykommande flyktingar, och att upprätta en kommitté bestående av Formosa-Kina, Syd-Korea, Syd-Vietnam, Filippinerna, Thailand, Japan, Hongkong, Macao och med APACL:s generalsekreterare som sammankallande för befordrande av hjälpen.

Det beslöts, att nästa kongress skall hållas i Saigon som en uppskattning av Syd-Vietnams tappra kamp mot kommunismen.

I en allmän deklARATION, vari framfördes ett varmt tack till de japanska värdarna och särskilt till ordföranden Nobusuke Kishi för det utomordentliga sätt, på vilket de organiserat och genomfört kongressen, sammanfattades en hel del synpunkter, som framkom-

mit under denna. Det talas i deklara- tionen också om att utvidga APACL med Afrika samt om samarbete med alla frihetsälskande länder. Tanken på att skapa en antikommunistisk världsgemenskap tangerades också på kongressen av flera talare liksom man och man emellan; den svenska delegatio- nen hade ingivit ett förslag härom att behandlas av nästa kongress.

Slutanförandet på kongressen hölls av förutvarande japanske premiärmi- nistern Shigeru Yoshida. Denne beto- nade som andra tidigare, att Asien främst är hotat av kommunismen. Men denna har endast haft framgångar, då vi icke varit enade. Han slutade med att förklara, att han var optimis- tisk för framtiden. De fria nationernas växande välstånd står i motsats till nedgången i de kommunistiska sta- terna, och Europamarknaden betyder styrka. Vi i Asien måste också ekono- miskt gå samman.

Till sist tackade ordföranden kon- gressmedlemmarna för deras värde- fulla arbete. Vi känner oss efter kon- gressen manade att fördubbla våra an- strängningar att slå tillbaka kommu- nismen. Det gäller först Asien, fastslog även han. Men friheten skall bryta igenom även den starkaste järnridå.

De japanska värdarna visade stor gästfrihet. Bl. a. gav den nuvarande premiärministern middag och Tokyos överborgmästare lunch. Sista dagen var en utfärd med tåg anordnad till den berömda natursköna nationalpar-

ken Nikko norr om Tokyo med bl. a. Japans märkligaste tempel, ett under av arkitektonisk smak och utstyrsel.

Om man söker summera huvudin- trycken av Asian Peoples' Anti-Com- munist League's kongress i Tokyo, må först konstateras det starka uppsving i såväl ekonomiskt som socialt och kulturellt avseende, som ägt rum i alla de fria staterna i östra och södra Asien, bland dem främst Japan, och som står i hjärt kontrast till nedgången i Kina. Denna uppgång gör naturligt- vis, att jordmånen för kommunismen försämrats i dessa länder. Man fick vidare ett mycket klart intryck av, att motståndsandan mot kommunismen är mycket stark; man är i de ledande länderna fast beslutet att aldrig böja sig. Utan tvekan är motståndsandan betydligt starkare än i Europa, kanske därför, att man känner sig mera ho- tad av kommunismen i Asien än i Europa. Sammanslutningen mellan de antikommunistiska organisationerna är i Asien också vida fastare än i Europa, där samarbetet tyvärr ännu är mycket svagt. Det visades också på kongressen tendenser till att få till stånd en samordning av den antikom- munistiska rörelsen över hela världen. Och till sist — man var genomgående säker på, att det är den fria världen, som till slut skall stå som segrare över kommunistblocket; man känner bätt- re än i Europa dettas svagheter och är redo att i den avgörande kampen sätta in all sin kraft.